

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ Κ^ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥ

Δημήτριος Καμπούρογλου

πιστον, ἢ διηνεκῆς καταδίωξις ἐγκλημάτων ὑποπτον, τὰ οἰκογενειακά του ἀτυχήματα σκαῖόν, ἢ κληρονομικὴ του νευροπάθεια εὐερέθιστον.

Ἦτο ἀπρόσιτος.

Ἡ πολιτικὴ πολλὰκις ἀπεπειράθη νὰ τὸν διαφθεῖρη ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· πολλὰκις ἀπεπειράθη νὰ ἀποτινάξῃ αὐτὸν τῆς ράχews τῆς, ἀλλὰ τῇ ἐπεμδάσει ἰσχυρῶν οἰκογενειακῶν φίλων διετηρεῖτο ὁ ἀνοικονόμητος!

Πρωίαν τινὰ ἀνήλθε τὴν κλίμακα τῆς Εἰσαγγελίας τεσσακοντούτης ἀνὴρ εὐσταλῆς τὸ σῶμα καὶ ὠχρὸς τὴν μορφήν καὶ ἐζήτησε τὸν Εἰσαγγελέα:

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. Θέλω νὰ ὁμιλήσω ἔς τὸν κ. Εἰσαγγελέα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α'. Τὸ 'πέτυχες' ὅ,τι ἦλθε καὶ μάλιστα οὔτε καφεὲ δὲν ἤπιε ἀκόμα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Β'. Πῆς καὶ τὸ ἄλλο... Τὸ ἔγγραφο δὲν βρέθηκε ἀκόμα, καὶ μὴν τὰ γυρεύης.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Γ'. Κρύβει λόγια.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. Ἐγὼ ἦλθα μὲ ἀπόφασι νὰ ἴδω τὸν κ. Εἰσαγγελέα.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α'. (Ἐγειρόμενος). Καὶ ἐγὼ ἐσηκώθηκα μὲ ἀπόφασιν νὰ σὲ βγάλω ἔξω.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Β'. Ξεφορτώσου μας χριστιανέ μου πρωτὶ πρωτὶ.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Γ'. Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α'. (Τὸν ὠθεῖ).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ (Δυνατά). Κύριε Εἰσαγγελέα!!...

Εἰσαγγελεῦς. (Ἐξερχόμενος ἔξαλλος). Ποιὸς εἶναι, ποιὸς φωνάζει, τί τρέχει!

Οἱ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ. Αὐτὸς ἐδῶ!

Εἰσαγγελεῦς. Καὶ ποῦ βρίσκεσαι, ἔ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω καὶ δὲν μ' ἀφίνουν! (παρὰ κλητικῶς) νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ Θεό!

Εἰσαγγελεῦς. Δὲν σ' ἀφίνουν λέει! καὶ τί εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ ἐδῶ μέσα. Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ διώχνει ἄνθρωπο ποῦ ζητεῖ τὸν Εἰσαγγελέα;! (Πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους) "Ἐξω ὅλοι. (Πρὸς τὸν ἄγνωστον) Μέσα σύ!

*
*
*

Εἰσαγγελεῦς. (Κλείων τὴν θύραν) Μίλα. Λίγα λόγια καὶ ἀληθινά. Ἄν πῆς πολλὰ σ' ἔδιωξα, ἄν πῆς ψέμματα σὲ γκρέμισα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Ἐστὴ φυλακὴ... εἶναι ἕνας κατὰδικος.

— Γιὰ τί πρᾶξι;

— Γιὰ φόνο.

— Γιὰ φόνο ἔ;!.. ἄχ φονιάδες, ἄχ, ἀδιόρθωτοι! καὶ ἦλθε βέβαια νὰ μοῦ πῆς πῶς εἶναι μέσα ἄδικα.

— "Ὅχι" καταδικάσθηκε δίκαια μὰ ἐστὴ φυλακὴ εἶναι ἄδικα.

— Τί παρκαμύθια εἶναι αὐτὰ ποῦ μοῦ λέεις;

— Ἄκουσέ με κύριε Εἰσαγγελέα.

— Λέγε γρήγορα, ἔχομε κι' ἄλλαις δουλειαίς.

— Ὁ κατὰδικος δὲν ἦτανε κακὸς ἄνθρωπος· κακὸν τὸν ἔ-

καμαν τὰ κόμματα. Μὲ τὸ τίποτε φυλακῆ. Κάθε τόσο κονάκι
 ἔστο σπῆτί του κόντα, πῆτα, ξύλο καὶ δέσιμο. Κάθε ἡμέρα καὶ
 ἀπὸ μιὰ καταγγελία. Δὲν τὸν ἄφιναν σὲ ξερὸ κλαρὶ νὰ σταθῆ.
 Μαύρισαν ποῖα τὰ μάτια του καὶ πῆρε τὰ βουνά. Τὸ σπῆτί του
 ῥήμαξε. Ἡ γρη῏ ἢ μάνα του ψωμοζήτοῦσε. Τὰ ἀποσπάσματα
 ἴσταν νὰ ἦταν μονάχα αὐτὸς φυγόδικος τὸν κυνηγοῦσαν ἴσταν τὰ
 σκυλιὰ τὸ ἀγρίμι. Ἐνα πρῶτὸ βλέπει τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἐρχό-
 τανε κατὰ τὸ μέρος ποῦ ἦταν κρυμμένος...

— Πολλὰ λές.

— Τελείωσα. Μπρὸς ἀπ' τ' ἀπόσπασμα περπατοῦσε ξυπό-
 λητη καὶ δεμένη πισθάγκωνα ἢ ἀρραβωνιαστικιά του. Τὴν ἔ-
 φερναν γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ποῦ ἦταν κρυμμένος, γιὰτὶ ἕνας γει-
 τῶνας μαρτύρησε πῶς τ'οὔφερνε ψωμί. Κλαμμένη, λαχανια-
 σμένη καὶ ξεσχισμένη κάθησε σὲ μιὰ πέτρα φωνάζοντας: «Δὲν
 ἔξέρω ποῦ εἶναι!...» Ὁ ἀποσπασματάρχης ἐσήκωσε τὸ βουρδουλα
 καὶ τὴν ἐκτύπησε ἑστὴ μέση. Ἐβάλλε τῆς φωνῆς. Ὁ κρυμμέ-
 νος δὲ βιάσταξε πιά... μπὰμ μία, πάρ'τον κάτω!...

— Τὸν σκότωσε εἶ;!

— Τὸν σκότωσε.

— Τὸν ἀποσπασματάρχῃ;

— Ναί.

— Στὸν τόπο;

— Στὸν τόπο.

— Καὶ πόσο κατεδικάσθη ὁ φονιᾶς;

— Εἴκοσι χρόνια.

— Μόνο; ἄχ αὐτοὶ οἱ ἔνορκοι!... θὰ γελάστηκαν!

— ...

— Ἐλα μίλα.

— Κάτι ξώδεψε καὶ ὁ πεθερός του σὰ νὰ ποῦμε.

— Γεῖά σου, εἶσαι σωστὸς ἄνθρωπος. Καὶ πόσα χρόνια ἔχει

τώρα μέσα;

— Δεκατέσσερα.

— 14! Ἄλλοίμονο, τί κακοῦργος θὰ ἔγινε!

— Κάθε ἄλλος θὰ γεινότανε.

— Καὶ ποῦ ἦμουν ἐγὼ τόσα χρόνια;

— Δὲν τὸν ἄφιναν σ' ἕνα μέρος, ἅμα ἦταν γιὰ νάρθη ἐπι-
 τροπή, μετάθεσι.

- Καὶ δὲν φρόντιζαν οἱ ἴδιοί του ;
- Ποῖος νὰ φροντίσῃ ;! ὁ πεθερός του πέθανε, ἡ ἀρραβωνιαστική του ποῖος ξέρει τί ἔγεινε.
- Καὶ σὺ τί καθώσανε μὲ σταυρωμένα χέρια ;
- Ἐγώ ! ἄχ Κύριε εἰσαγγελέα (ἐν ἀπογνώσει) δὲν βαστῶ θὰ ἴστω πῶ....
- (διακόπτων) Καὶ εἶναι λὲς ἀκόμη καλὸς ἄνθρωπος ;
- Τόσο καλὸς ποῦ ὅλοι στή φυλακὴ τὸν ἀγκυλοῦνε. Καρμιά φορὰ μάλιστα τὸν ἀφίνουν καὶ βγαίνει καὶ ἔξω παίρνει λίγο τὸν ἀέρα του καὶ πάλι γυρίζει σὰν τὸ ἀρνὶ στή μάνδρα.
- (ἐξαλλος) Ψέμματα !
- Ἀλήθεια !
- Ἄν λὲς ἀλήθεια θὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν λὲς ψέμματα θὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος.
- Ἀλήθεια λέγω λυπήσου με ! μὴ τοὺς κάνῃς κακὸ !
- Τὸ παραξύλωσες ! γιὰ πόσους κακούργους ἤλθες νὰ μοῦ μιλήσῃς ; ἀνάθεμά σε ! Πάμε στή φυλακὴ τώρα.
- Ὅχι μαζύ !
- Καλὰ, πηγαίνω μόνος μου (λαμβάνει τὸν πῆλον του).
- Στάσου λίγο κύριε εἰσαγγελέα.
- Τὸ παράκαμες (λαμβάνει τὴν ράβδον του) Λέγε, ποῖος εἶναι ὁ κατὰδικος.
- Ἐγώ !!
- Σὺ ! (ὕψωνεν τὴν ράβδον του καὶ πάλιν καταβιβάζων αὐτήν) ἀνάθεμά σε ! μοῦ χάλασες τὸ χαρακτήρὰ μου !! Καὶ πῶς βρίσκεσαι ἔξω ;!
- Σᾶς εἶπα μ' ἀφίνουν, γιατί εἶμαι τίμιος.
- Ἀφοῦ εἶναι ἓνας φονιάς ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἐγὼ δίκαιο θὰ ἦτονὰ πάω μέσα ! Καταραμένη ὑπηρεσία ! Ἐξω εὐρίσκεσαι ἔ ; καὶ τὸ λὲς ! .. Μοῦρχεται νὰ κτυπήσω τὸ κουδούνι καὶ νὰ σὲ στείλω δεμένο μέσα καὶ μὲ τὰ ἴδια σκοινιά νὰ φέρω δεμένους ἐκείνους ποῦ σ' ἀφισαν. (Συλλογίζεται. Κτυπᾷ τὸ μέτρον του) Ἄχ ! μοῦ χάλασες τὸ χαρακτήρὰ μου !. Ἐλα, φύγε, φύγε νὰ μὴ σὲ βλέπω. Θὰ φροντίσω γιὰ τὴ χάρι σου. Στὴ φυλακὴ σου γρήγορα. Μὴ βγάλης μιλιὰ καὶ μὴ ξανάβγῃς ἔξω. Μὲ διέσθειρες, μὲ κατέστρεψες ἄχ ποῖος ἤμουν καὶ ποῖος κατήγητσα ! . . . Ἀκόμη στέκεσαι ;

- (ικτευτικῶς) Τὸ χέρι σου . . .
 — Τὸ χέρι μου ! ; χέρι γιὰ φίλημα ! . . χέρι ποῦ ἀφίνει τοὺς
 κακούργους νὰ φεύγουν ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς εἰσαγγελίας ! . .

* *
 * *

Ὁ κατάδικος φεύγει κλαίων. Ὁ εἰσαγγελεὺς καταπίπτει ἐπὶ τῆς ἔδρας του ἀναφωνῶν «ὄ, τι δὲν κατώρθωσαν χίλιοι κακοήθεις τὸ κατώρθωσεν ἓνας τίμιος. Μοῦ ἐχάλασε τὸν χαρακτῆρά μου ! . .

Μετὰ μεγάλης ἀπορίας οἱ περίτρομοι ὑπάλληλοι εἶδον τὸν εἰσαγγελεῖα νὰ ἀπέλθῃ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας χαιρετῶν αὐτοὺς πρώτῃ ἤδη φορὰν προσηνῶς καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ

(ΜΑΚΡΑΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ)

Εἶπα'ς τὸ κῦμα τοῦ 'γιαλοῦ, 'ς τῆς νύχτας τὸ ἀγέρι,
 Ποῦ 'ς τὴν ἀκρογαλιά σου ἐκεῖ σκορπιέται μυρωμένο,
 'Σ τὴ μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν, 'ς τὸ πρωινὸ ἀστέρι,
 'Σ τὸ ταξειδιάρικο πουλί ποῦ φεύγει εὐτυχισμένο,

Μὲ φῶς, τραγοῦδι καὶ ὄροσιά γιὰ ν'ἀλθουνε σιμά σου
 Καὶ νὰ σοῦ φέρουν μιὰ γλυκεῖα εὐχή μου — 'ς τῶνομά σου.

Σκ.